

Abszolút absztinencia

Bakó András történeteiből

Néhai barátom, Lép Ervin nem szeretett inni. A bor savanyú volt neki, a sör keserű, a likőrök émelyítően édesek, a tömény pedig marta a torkát. Ha ilyesmivel kínálták, rendszerint visszautasította, vagy csak udvariasságból fogyasztott néhány cseppet. Egyszer egy szépasszony, sötét tűző pillantását a barátomra vetve, meleg alt hangon fejezte ki csodálatát: – Szóval, maga absztinens! – Igen, absztinens vagyok – válaszolta Lép Ervin, s a szó annyira megtetszett neki, hogy másnap nekem is eldicsekedett vele. – Dehogy vagy te absztinens – torkolltam le rögtön, mivel éppen kötekedő kedvemben voltam. – Az absztinencia olyan, mint a szentség, s magad is tudod, hogy a jámbor életű aszkétákból legfeljebb boldogok lesznek, az igazi szentek előbb megmártóznak minden bűnben és gyönyörben, mint Szent Ágoston vagy Thais, az egyiptomi szajha; ők tudják, miről mondanak le züllésük végeztével, ezért az ő áldozatuk sokkal kedvesebb az Úrnak. Neked is, hogy a szentség legmagasabb fokát, az abszolút absztinenciát elérhesd, előbb a világ összes szeszét végig kellene kóstolnod, különben mit sem ér az önmegtartóztatásod. – Igazad van – motyogta Lép Ervin megsemmisülten, s mivel igencsak vágyott az erényre, tüstént hozzáfogott, hogy vérbeli alkoholistává képezze át magát. Tudta, hogy nehéz és kimerítő munka vár rá, de becsvágytól sarkallva úgy érezte, a cél magasztos volta minden fáradozást megér. Úgy döntött, a lehető legtisztább itallal kezdi, választása tehát a desztillált víz és gabonapárlat kémiai nászából született vodkára esett. Ám érzékeny nyálkahártyája továbbra is ellenállt az erősebb ingereknek, ezért a vodkát kólával vagy narancslével hígította, mint amikor a vezeklő nyusztprémet dug a szögekkel kiveret cilicium alá. Eleinte két deci vodkát töltött egy liter üdítőbe, majd a vodkaadagot fokozatosan fél literre emelte, s lassan az egy az egyhez arányú keverést is fontolóra vette. Otthon, a könyvespolcain, a könyvek mögé rejtve, munkahelyén, a kulcsra zárható iratszekrényben tárolta az üvegeket, mindig elegendőt, mert hamar rájött, hogy az egyszer elnyert kegyelmi állapotot folyamatosan fenn kell tartania, különben a kijózanodás Szent Antal-i kísértései – az undor és lelkifurdalás rémképei – letérítenék gyötrelmes, de felmagasztosulással kecsegtető útjáról. Pedig néha borzasztóan vágyott rá, hogy az a világos elméjű, minden tekintetben megbízható,

abba! Hacsak nem akarunk szentté válni.

[*\(Népszabadság, 1994. május 14.\)*](#)

Baka István [*AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI*](#) c. kötetéből

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)